

Седми дјечији књижевни фестивал

Зборник најбољих дјечијих радова

Седми дјечији књижевни фестивал

МАЛЕ МОРСКЕ ПЈЕСМЕ И ПРИЧЕ

Зборник
најбољих дјечијих радова
достављених на конкурс
2018/2019

Будва, 2020.

МАЛЕ МОРСКЕ ПЈЕСМЕ И ПРИЧЕ
Зборник радова са конкурса

Издавачи:
ЈУ Народна библиотека Будве
и НВО Драмски студио Будва

Главни и одговорни уредник:
Мила Баљевић

Уредник издања:
Радмила Кнежевић

Лектор и коректор:
Станка Станојевић

Илустрације:
Цртежи учесника радионице илустрације

Избор илустрација:
Симон Вучковић

Дизајн корице:
Радмила Кнежевић

Графичка обрада и компјутерска припрема:
Крсто Шарановић

Штампа:
Импрес, Будва

Тираж:
200

ДРАГА ДЕЦО

Не зна се ко више ужива у овом фестивалу свих ових 7 година. Да ли ви, који долазите на фестивал или ми који вас с нестрпљењем ишчекујемо. Кад угледамо ваше срећне очице како жељне нових књижевних авантура и знања хитају ка фестивалу, обузме нас велика радост. Сваки ваш корак ка нама је испуњење наде да ћемо вам детињство учинити забавнијим и лепшим. Са том идејом је и настао овај фестивал. Хтели смо да вам обогатимо живот, али десило се нешто неочекивано - ви сте, уствари обогатили наш.

Као одрасли, заборавили смо колико је бескрајна као море и бесконачна као небо дечија машта, колико љубави и доброте крије у себи свако дете и колико несташлука и животне ватре има у сваком осмеху.

Показали смо вам пут ка књижи и стваралаштву али сте ви нама, драга децо, пружили много више – вратили сте нас у један неискварен свет детињства из кога смо давно изашли. И зато, фестивал је заправо тај који вама треба да каже једно велико хвала.

Сви заједно пловимо морем љубави и маште. То је једини начин на који трајемо и зато верујем да ћемо бити заједно још дуго, дуго година.

Ваша

Радмила Кнежевић,

Председница фестивала “Мале морске пјесме и приче”

Будва

2018. година

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

Категорија од IV-VI разреда

ЈУНАК ПОД КИШОБРАНОМ

Јутрос сам осетила плач невине зоре,
и бреме на души изаткано од сете,
док улицу плаве моје ноћне море,
ја чух звуке кишобранске чете.

Изађох из куће потпуно сама,
да одахнем, победим тај бол што гуши,
изађох у журби, без кишобрана,
да олакшам више својој жалној души.

Та ситна октобараска киша
у инат мени и овом срцу од јада,
моју патњу није хтела да стиша,
већ је почела силније да пада.

Али онда сагореше боли моје,
сагореше по том кишном дану,
јер под кишобраном за двоје,
мој јунак пред мене стану.

У пепео се претворише сви моји јади,
тај тренутак среће поредим са сном,
када мој јунак семе љубави засади,
и понуди шетњу под кишобраном.

Сви се тако остварише снови,
са душе спало је тешко бреме,
појавили су се путеви наде нови,
тако јако заволах кишно време.

I награда „Мала од палубе“

Теодора Илић, VI

ОШ „Свети Сава“

Владичин Хан

Србија

МОЈ ЈУНАК

Десило се то једног дана
на морској обали Јадрана,
учила сам да пливам
и да се са друговима играм.

Уз жељу велику и јаку
научила сам да пливам,
ал' само по плићаку!

Чим сам отпливала
даље од обале
настале су невоље,
велике и праве.
Тонула сам као Титаник
покушавајући да испустим неки крик.

Али све је било узалуд.
Борећи се за живот
у дубини плавог мора
ухватиле су ме руке једног хероја.

Снажне руке великог јунака
довеле су ме до обале, више плићака.
Хвала ти за живот,
хвала за јуначко дјело.
Тај мој јунак још увијек носи
ронилачко одијело.

II награда „Мала од палубе“
Марија Рмандић, IV
ОШ „Недакуси“
Бијело Поље

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Ко је јунак моје приче,
храбар, брижан, ту кад треба,
кога моје срце љуби,
јако, јаче, све до неба.

Дај погоди, и размисли
ко би мог'о то да буде,
ко је јунак моје приче,
на кога би сви да личе.

Он је јунак моје приче,
на њега би сви да личе,
ал' не може, није лако
да мој ТАТА буде свако.

III награда „Мала од палубе“

Софија Станишић, V

ОШ „Друга основна школа“

Будва

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Особу за коју кажемо да је јунак често описујемо као храбру, моћну, снажну, одважну личност на коју се требамо угледати од дјетињства. Као и свако друго дијете и ја имам своје скривене идоле, јунаке којима се понекад потпуно посветим. Засигурно, један од мојих највећих и главних јунака дјетинства је шаргарепа из прве приче коју сам написао чим сам упознао прва слова.

Као и сво поврће, шаргарепе су велики извор витамина, бјеланчевина, минералних материја, али ја их нисам јео. Представљале су ми пуно више од обичне хране. Замишљао сам их као праве другове који имају душу, могу да причају, играју се са мном, помажу ми.

Тако, док сам сједио на тераси, зачух неку лијепу веселу мелодију у врту. Храбро сам прилазио мјесту с кога је допирао звук. Погледао сам лијево, десно, нигдје никог. Погледао сам горе, ни тамо није било никог. Спустио сам главу и угледао један огроман, бучан, продоран радио, а поред њега хорду шаргарепа свих узраста. Све су имале ноге, руке, своја одијела, косу, чак су неке носиле и ципеле, а неке наочаре за сунце. Сматрале су ме новим пријатељем и брзо смо се споразумјели. Нико ме нисам причао о њима. Сутрадан, чим сам се пробудио, зачуо сам бабин глас: „Пожури, доручак је спреман!“ Слатко сам се најео. Након доручка, мама је, видјевши како се сласно облизујем, са смијешком рекла: „Претпостављам да ти се свидјело, јер је бака ставила твоје омиљене домаће шаргарепе у јело.“ Отишао сам у своју собу и почео да плачем. Плакао сам, црвенили су ми се образи, презнојавао сам се ... али не задуго. Сјетио сам се да ће шаргарепе опет порасти и биће их још више него раније и упознаћу нове главне ликове моје приче.

Да би прича била велика и запажена, мора имати јунака да је носи. Њено величанство – шаргарепа и није неки типичан

јунак. Можда је потпуно неочекиван и необичан. То само значи да је овај свијет препун необичних јунака. Само их је важно покренути да испреду своју јуначку причу.

I награда „Мали од палубе“

Алекса Дамјановић, VI

ОШ „Народни херој Саво Илић“

Котор

Цртеж: Софија Сазонова

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Могао бих издвојити велики број јунака из досад прочитаних прича, пјесама, одгледаних филмова и сви су они јунаци на свој начин. Писаћу о стварном, а не о измишљеном јунаку. Он је становник мог града и ја га, због свега што му се догодило, доживљавам као јунака времена у коме живим.

Био сам мали дјечак када је он био ученик наше школе и успјешан спортиста. Почетак његове каријере обећавао је добре резултате у пливању. Колико је волио пливање показује и чињеница да му није било тешко да путује до Котора, тренира и врати се у Петровац. Судбина је хтјела да путујући према Будви, доживи саобраћајну несрећу. Посљедице су биле изузетно тешке јер је у тој несрећи изгубио ногу. Многи би послје таквог догађаја изгубили вољу за животом а посебно се не би бавили спортом. Међутим, он се није предао већ је ријешио да настави да живи свој живот.

На изненађење свих, након свега, вратио се пливању и наставио да тренира са још већим жаром. На тај начин испунио је услове за Параолимпијско такмичење. Након такмичења постао је предсједник Параолимпијских такмичара за наредни период. Својим примјером показао је да човјек радом, упорношћу и храброшћу може постићи све што пожели.

Драговић је својом храброшћу постао јунак свога града и примјер је како се треба борити.

II награда „Мали од палубе“

Петар Срзентић, VI

ОШ „Мирко Срзентић“

Петровац

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Драги пријатељи, упознаћу вас са Димљачићем, главним јунаком мојих прича и разних догађаја! Он је уједно и мој алтер-его. Димљачић се појављује у већини мојих прича. Понекад се нађе у авантури са својим братом Димијем. Како је настао Димљачић? То ћу вам сада открити!

Са четири и по године, слагао сам Лего коцкице и одједном угледао Димљачићев лик. И тако, Димљачић и његов свијет су се развијали. Димљачић ме је инспирисао да направим компанију „Димљачић“ чија је маскота управо он!

А зашто баш име Димљачић?

Када сам био мали говорио сам „димљак“ умјесто „димњак“, а пошто Димљачић има уста налик димњаку, назвао сам га Димљачић, односно мали димњак. То доказује и назив на енглеском језику „Little Chimney„. Немојте да вас име завара! Многи мисле да се Димљачић бави чишћењем димњака. Али није тако. Он се бави науком! И такође: Димљачић је необични робот који може урадити све што се може и не може замислити. Најинтелигентнији је и цијелом универзуму. Димљачић је важан дио мог живота, а казаћу вам и зашто!

Враћам се у вријеме када сам имао четри и по године. Тада сам направио породицу Димљачић: маму Димљачицу, тату Димљачића, брата Димија, сестру Димљачичицу, полубраћу Димљија и Димља, баку Димљаку и дједа Димљеда. Након тога цртао сам комичне стрипове „Димљачићеве авантуре код куће“. У исто вријеме настаје и разнолика планета нетакнуте природе Димиленд. На тој предивној планети скоро сви Димљачићи живе у згради МДА (Међународни димљачићевски атмосферодер). Баве се искључиво науком, а поготово екологијом и очувањем природне околине. Иако имају уста која подсјећају на димњак, они испуштају еко-дим, пријатни дим који не угрожава природу, већ подстиче њен раст.

Надам се да сте помоћу моје приче упознали Димљачића, малог жуто-црног коцкастог робота, са крупним очима, авантуристу и научника, али прије свега мог најбољег пријатеља!

И мала необавезна напомена: погледајте спот за компанију „Димљачић“ – „Димљачић фирма је озбиљна фирма“ на youtube-у!

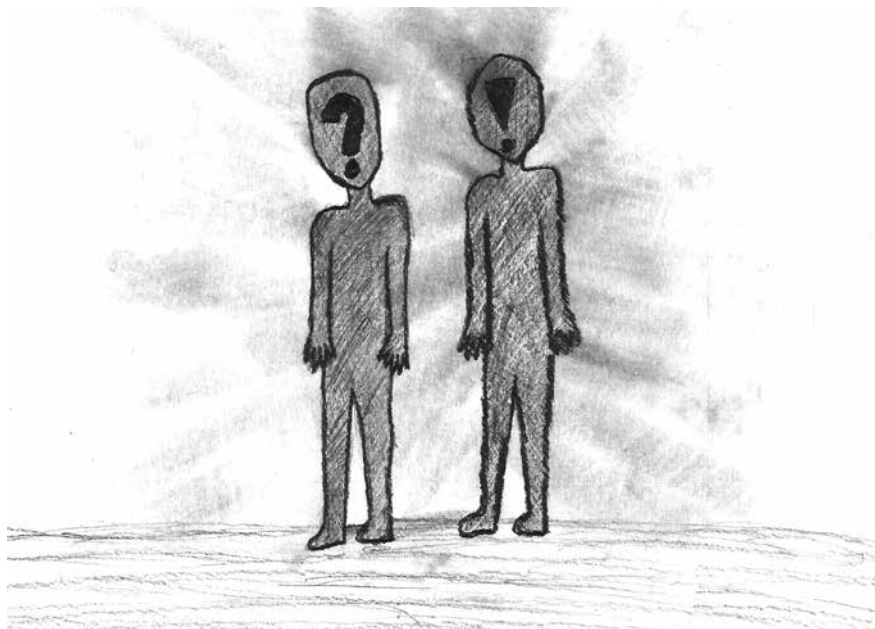
**атмосферодер – зграда која пробија атмосферу*

III награда „Мали од палубе“

Андрија Чејовић, IV

ОШ „Друга основна школа“

Будва

Цртеж: Јована Михаљевић, 13 година

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Главни јунак моје приче је патуљак Василије. А зашто? Сада ћете сазнати.

Тај лик је нестваран, старији је од мене и настао је у Украјини. Измислио га је мој прадјед коме се отац звао Василије. Сада знамо како му је настало име. Тај лик се преносио с кољена на кољено све до мене. Приче о њему сам слушала пред спавање. Нисам могла да заспим док не саслушам причу до краја. Такође, сматрала сам га помоћником. Кад бих имала неки проблем само бих помислила како би у тој ситуацији поступио патуљак Василије и проблем би био ријешен. Волим га због његове мудрости. Василије је јунак моје приче али и читаве моје породице! Три генерације дјеце моје породице, слушали су свако вече приче о патуљку Василију. Из тих прича смо много тога научили: шта је добро, а шта лоше, да треба бити пристојан, да треба помагати другима итд. Ево једне приче о њему:

Једног дана патуљак Василије се пробудио и видио да је све црно – бијело. Када је истрчао напоље да види шта се десило, животиње које су живјеле поред њега у чаробној шуми, рекле су му да је зла вјештица украла дугу. Василије је позвао своје другаре, патуљка Ивана и патуљка Петра и отишли су да траже злу вјештицу. На путу су сретали животиње и помагали им у тешким ситуацијама. Заузврат, животиње су њима помагале у тражењу зле вјештице. Кад су стигли до мјеста гдје је живјела зла вјештица, нису је затекли код куће, па су лако ослободили дугу. Све боје су се вратиле. Дрвеће је опет било зелено, небо плаво, сунце жуто... сви су били срећни и задовољни. То је моја омиљена прича. Она ме је научила да помажем другима.

Схватила сам да треба пуно да читам јер је и патуљак Василије био веома паметан зато што је прочитао пуно књига.

Када порастем и добијем своју дјецу, причаћу им приче о нашем вољеном патуљку, зато што дјетињство своје дјеце без њега не бих могла да замислим.

III награда „Мала од палубе“

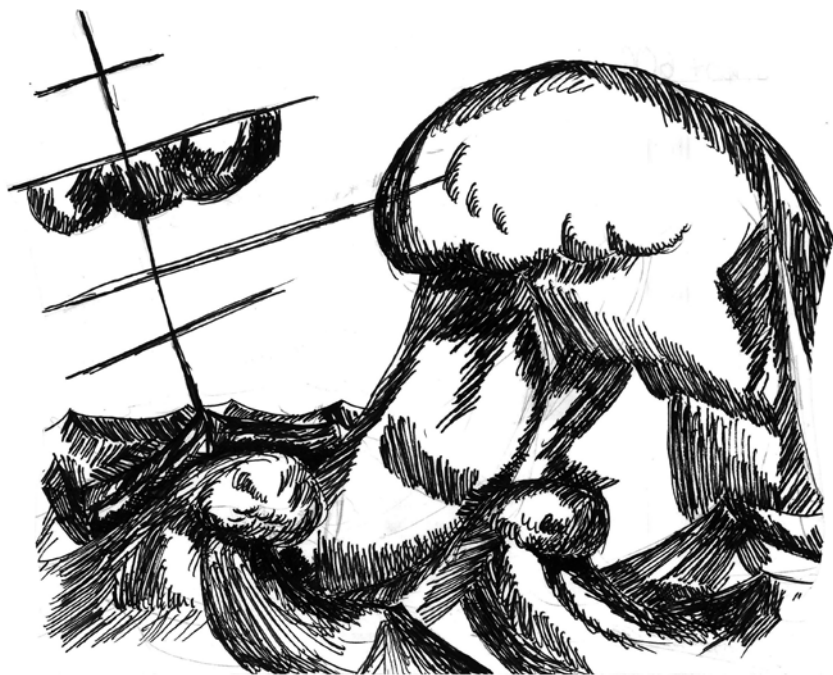
Јулија Кадина, IV

ОШ „Друга основна школа“

Будва

Цртеж: **Јулија Кадина**, 10 година

Цртеж: Сара Лабиб

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

Категорија од VII - IX разреда

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Има много људи којима се дјеца диве,
од оних на тв-у, па до оних с којима живе.
Главног јунака у животу има свако,
али одабрати само једног, за мене, није лако.

Кад год ми је тешко и осјетим умор,
тата је ту са његовим смислом за хумор,
а када имам проблем који не могу да
ријешим,
ту је мама да ми помогне и да ме утјеши.

Понекад ми једноставно увене свака ружа,
али ту је моја сестра, која ми љубав пружа.
Када имам тежак дан у школи,
бака ме зовне и подстјети да ме воли.

Наравно, има глумаца и пјевача,
захваљујући којима ми самопоуздане јача,
али моји највећи идоли, и мени најдража лица,
управо су моја породица.

I награда „Мала од палубе“
Мија Радовић, VIII
ОШ „Друга основна школа“
Будва

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПЈЕСМЕ

Јунак се крије у свима нама,
 можда нечујно, тихо, открије нешто ново,
 запрепашћујуће самом себи.
 Понекад помислим да јунак у мени
 спава,
 али он се пробуди и све предрасуде
 слама.

Можда ће то заувјек бити
 незнани јунак који ме увијек прати,
 и који зна за све моје проблеме у животу.
 Тај јунак ми говори да се борим,
 да нисам сама
 и да ће нада да се врати.

Из дана у дан живот пролази.
 Прошли смо много тога, видјели штошта.
 Увијек кад незнани јунак дође,
 туга ме прође.
 Он ми говори да у животу постоји спас
 за све нас
 и тако ми наду врати.

II награда „Мала од палубе“

Теа Личина, IX

ОШ „Милун Ивановић“

Бишево – Рожаје

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПЈЕСМЕ

Читајући разне бајке и приче,
схватила сам да сви јунаци једни на друге личе.
Узори дјеци јунаци су разни,
супер-хероји дјечацима су заразни,
дјевојчицама лутке и принцезе,
праве татине мале клинцезе.
Моја другарица узор је мени,
када је љута лице јој порумени,
када је срећна осмјех на лицу има,
увијек је ту да помогне свима.
Наше пријатељство је попут латице руже,
многим стварима пријатељи служе.
Својим осмјехом она се дичи,
све више и више на мене личи.
Волимо се највише на свијету,
љубављу окупираћемо планету.
Провести љето са њом је лудо,
увјек направи неко чудо.
Хвала ти за осмјех што и сузе брише,
знај да те Марија волим највише!

III награда „Мала од палубе“
Тамара Мухар, IX
ОШ „Стефан Митров Љубиша“
Будва

Цртеж: **Тамара Мухар**, 14 година

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПЈЕСМЕ

Упознајте јунака мог.
Ништа специјално, тек просјечног.
Живи ту у центру града,
задња врата петог спрата.

Свако јутро, исти ред,
зна се увек редослед.
Живео је у 30 квадрата,
у стану оног петог спрата.

Јунак је мој сасвим обичан,
али био је, заиста, помало скептичан,
када га срце заварало
и један мали осмех очарао.

Више се ред није знао,
сам је себе прекоравао
што су његове дане досадне,
помутиле очи смарагдне.

Мој је јунак бдио ноћи целе,
сањао је усне вреле
па се просто постидео,
кад се нечег досетио.
Јунак сасвим просечан,
доживео је преокрет драстичан,
своју песму више нема
другом јунаку је намењена поема.
Па сад њему као из ината,
јунакиња покуца на врата петог спрата.

III награда „Мала од палубе“

Ена Доловић, VIII

ОШ „Бранко Радичевић“

Прибој

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Никада нисам била девојчица која је веровала у бајке. У срећан крај и те глупости. Ништа од тога није стварно. Нисам принцеза, а ово није бајка. Не очекујем да ме принц на белом коњу спаси и обори с ногу. Не очекујем, јер се то неће ни догодити. А опет... нешто у вези с тобом ме тера да верујем.

Кад сам те видела, нешто је... кликнуло, знаш? Као да су се звезде поравнале и све је дошло на своје место. Када се насмејеш ја изгубим тло под ногама. Цео свет нестане, изгуби се у тами поред твог осмеха. Заволела сам тај осмех – тако искрен и невин. Дечији скоро. Начин на који покушаваш да сакријеш осмех кад ме видиш, али безуспешно. Онај подсмех који добијеш када успеш да ме изнервираш толико да те замрзим. Чак и у тим тренуцима када си последња особа коју бих желела да видим... опет те волим више од свега. Волим то што ниси одустао. Што сам те довољно занимала да се задржиш. Да покушаш и спустиш ове моје зидове. Зидове које сам подигла пре толико времена, они који су требали да ме штите од бола. Временом сам схватила, уз све твоје шале и прозивке – зидови су спречавали бол да прође, али су такође спречавали и љубав. А љубав је толико вредна тога. Хвала ти. Ваљда, што си ми помогао да то схватим. И хвала ти што си имао стрпљења и што си ми помогао да у то и верујем. Чак и када сам те одгуривала од себе, ти си остао, чекајући ме. Као што ја сада тебе чекам. Сама. На киши. Као што си ме и ти чекао прошлог пута, али се ја нисам појавила. Баш ни као што се ни ти нећеш појавити. Претерала сам, знам... Превише дуго сам била неприступачна и досадило ти је да стално јуриш за мном. Ма колико ти имао стрпљења, можеш само толико чекати. Помогao си ми да поново верујем у људе, љубав, бајке. Помогao си ми да верујем у тебе, да си ти мој принц на белом коњу и да ћеш ме спасити од себе саме. Почела сам да верујем, а ти си отишао. Заувек.

Никада те више нећу видети, никада више чути твој глас,
нити видети твој осмех... Ти ћеш увек остати главни јунак моје
приче иако сам те изгубила заувек.

I награда „Мала од палубе“

Анђела Тодоров, VIII

ОШ „Јован Јовановић Змај“

Сурдулица, Србија

Цртеж: **Сара Горановић**, 11 година

МАЛИ КАПЕТАН

Главни јунак моје приче се зове Мали капетан. Волио је море. Имао је много нестварних и чаробних авантура о мору, које ми је из дана у дан препричавао.

Био је веома духовит и занимљив. Разликовао се доста од својих другова. Спољашњим изгледом привлачио је пажњу других. Иако је био ситног раста и скромне одјеће, имао је срце велико као море. То ми се свидело код њега и почели смо да се дружимо. Разликовали смо се по много чему, али смо имали и нешто заједничко. Вољели смо море. Маштао је како ће постати капетан који плови морем. Док смо шетали обалом, причао је како ће једног дана поразили и најмоћније гусаре. Његове идеје и његови снови су ми се допали и уживао сам слушајући га. Када бих био тужан, он би се појавио и одвукао ме у тај чудесан свијет. Причао ми је како се у својим сновима борио са великим чудовиштима да би заштитио море. Док ми је причао осјећао сам се много боље и пожелио сам да и ја да отпловим у ту чаробну авантуру. Касно бих се враћао кући, пошао у своју собу и размишљао о сваком дану проведену с Малим капетаном. Себично сам га чувао за себе и ни са ким нисам хтио да га дијелим као пријатеља. Радовао сам се сваком нашем сусрету и новим причама о морским авантурама.

Мислим да оволико не бих маштао о мору да није било мог Малог капетана. То ме је навело на размишљање, да се одважим и да једног дана кренем у велику пустоловину морем.

II награда „Мали од палубе“

Данијел Пешић, VII

ОШ „Југославија“

Бар

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Често моје мисли одлутају у нека хоризонтална пространства у којима се преплићу прошлост, садашњост и будућност. Моја безгранична машта се уздигне до тих висина да себе видим у лику неких особа каква бих волела да и ја постанем.

Сада сам у добу одрастања, сазревања, прихватања нових сазнања. Узор су ми особе које отварају нешто ново, нешто корисно, које у својим креативностима остављају део себе и своје маште. Свако дело, било оно мало или велико, оставља траг особе која га је створила. Е, таква бих и ја волела да постанем. Да се у мом остварењу може прочитати карактер и упорност. Жељела бих да моја остварења одишу добротој и допадљивошћу. Моја визија је да знање преточим у неко дело које ће постати доступно многим.

Већ сада осећам да су ми блиски људи који умеју да пренесу у стварност оно што замисле. Дивим се њиховом труду.

Јунаци мог живота су све особе са стваралачким талентом. Овај свет би био много другачији када би било више таквих особа – које своје снове и машту претварају у стварност.

III награда „Мала од палубе“

Тамара Богдановић, IX

ОШ „Стефан Митров Љубиша“

Будва

ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ

Знам да се у Црној Гори, по традицији, за јунака сматра неко ко је постао познат по неком храбром дјелу у рату. И сама ријеч ЈУНАК је мушког рода, па је веома ријетко да се у нашем језику каже – јунакиња. А ја ћу ове редове посветити управо једној таквој особи, јунакињи.

Звала се Јелица, а Малка јој је био надимак. Она је моја прабаба. Умрла је давно, прије него што сам рођена. Али, остало је породично предање о њој.

Био је рат. Бомбе су падале по селу. Около се чула страшна пуцњава. Неке куће су горјеле. Чула се кроз дим рика рањене краве...

Моја прабаба Јелица била је погођена у ногу. А онда је изгубила свијест од посљедње експлозије. И тако је неко вријеме непомично лежала.

Када се освијестила, дозивала је у помоћ, али јој се нико није одазвао. У селу није било никога. Сви су, страхујући од нових бомбардовања, побјегли високо у планину. А Јелица, не само да је рањена, него је била и трудна – пред порођајем!

Одлучила је да се бори за себе и своје дијете. Некако је допузала до скровите пећинице поврх села. Ту се сакрила и са доста муке ипак успјела да превије своју рањену ногу. А онда су – тако гласи породично предање – почели порођајни болови.

У први сумрак, прабаба Јелица је смогла снаге да из оближњег пласта довуче у пећину један грумен сијена. И у тој малој пећини, те ноћи. 16. октобра 1941. године она се сама породила.

На свијет је досао мој ђед. Његов први креветац био је грумен сијена.

У ратном лудилу, ђе су људи једни друге убијали и наносили патње, прабаба Јелица је на свијет донијела нови живот. Због тога је она за мене ЈУНАКИЊА.

III награда „Мала од палубе“

Талија Јовановић, VII

ОШ „ 21. мај“ Бар

Подгорица

Цртеж: **Арина**

Цртеж: Ана Никифорова, 14 година

РАДОВИ СА РАДИОНИЦЕ
КРЕАТИВНОГ ПИСАЊА
„КАКО НАПИСАТИ ДРАМУ“

КАРАТЕ СУКОБ

ЛИЦА:

СТЕВИЦА, 10 година

ЈОВИЦА, Стевичин брат, 8 година

Глас ТРЕНЕРА, преко телефона

Сцена прва

(Испред сале)

СТЕВИЦА: Како ти је било на тренингу?

ЈОВИЦА: Добро, а теби?

СТЕВИЦА: Такође.

ЈОВИЦА: Хоћеш ли да идемо пјешке или да зовнем маму да нас вози?

СТЕВИЦА: Свеједно ми је. Али једва чекам да је видим и да јој кажем да идем на такмичење. А ти?

ЈОВИЦА: Не.

СТЕВИЦА: Штета. Послаћу ти слике.

ЈОВИЦА: Шта ће ми слике, бићу још више тужан...

СТЕВИЦА: Добро, немој одмах да се љутиш.

ЈОВИЦА: А што да се не љутим? Ти увијек идеш на такмичење, а ја никад!

СТЕВИЦА: Па следеће године се потруди.

ЈОВИЦА: Шта „потруди се следеће године“? Ја се трудим довољно, али тренер само тебе сматра најбољим, а мој труд ни не гледа.

СТЕВИЦА: Па немој мене да кривиш, ја немам ништа с тим.

ЈОВИЦА: Ти то говориш да си бољи од мене?

СТЕВИЦА: Не, не говорим.

ЈОВИЦА: Не, не говориш. Ти то мислиш!

СТЕВИЦА: А како ти то знаш?

ЈОВИЦА: Немој сад да ми паметујеш!

СТЕВИЦА: Ја само кажем, не паметујем.

ЈОВИЦА: А онај тренер, могао је и мене повести једном на такмичење.

СТЕВИЦА: Не криви тренера, није ти ништа урадио.

ЈОВИЦА: Па кога да кривим, себе?

СТЕВИЦА: Да.

ЈОВИЦА: Океј, одох ја.

СТЕВИЦА: Што бјежиш кући?

ЈОВИЦА: Мука ми је више да се расправљам са тобом.

СТЕВИЦА: Није ти мука, срамота те је што не идеш на такмичење.

ЈОВИЦА: Еее! Хоћеш ли престати да ме смараш?

СТЕВИЦА: Ооо! Значи ја те смарам?

ЈОВИЦА: Да, смараш ме.

СТЕВИЦА: Е, из ината нећу престати!

ЈОВИЦА: Поново то радиш.....

СТЕВИЦА: Ипак мислим да тебе тренер није одабрао с разлогом.

ЈОВИЦА: А који је то разлог??

СТЕВИЦА: Зато што си превише напоран.

ЈОВИЦА: Исто важи и за тебе.

СТЕВИЦА: Не качи се са мнош, мали.

ЈОВИЦА: Кога ти називаш мали???

СТЕВИЦА: Тебе.

ЈОВИЦА: Немој да ми се ругаш, јединичару.

СТЕВИЦА: Шта је, мали, хоћеш ли да се тучеш?

ЈОВИЦА: Не, нећу.

СТЕВИЦА: Што, плашиш се?

ЈОВИЦА: Плашим се да те не пребијем.

СТЕВИЦА: Ако је тако, да бјежим. Ха ха ха

(Стевица лаганим кораком одлази сам.)

Сцена друга

(Дјечија спаваћа соба)

ЈОВИЦА: Гдје ми је телефон?

СТЕВИЦА: Не знам.

ЈОВИЦА: Добро, ја ћу узети твој.

СТЕВИЦА: Е нећеш, стварно не знам гдје ти је.

(Јовица узима Стевичин телефон)

СТЕВИЦА: Враћај га!

ЈОВИЦА: Нећу.

(Отимају се око телефона, случајно им испада)

СТЕВИЦА: Неее

ЈОВИЦА: Јел се сломио?

СТЕВИЦА: Јесте.

ЈОВИЦА: Нисам ја крив.

СТЕВИЦА: Е јеси!

ЈОВИЦА: Извини, неће се поновити.

(Звони телефон)

СТЕВИЦА: Хм, ипак још ради... Хало?

ТРЕНЕР *(гласно преко телефона)*: Здраво, Стевице, никако не могу да добијем Јовицу, обавијести га да сам и њега пријавио за такмичење, хтио сам да га обрадујем изненађењем.

СТЕВИЦА: Дивно, хоћу. Хвала Вам, довиђења.

(Спушта слушалицу)

СТЕВИЦА: Ето чуо си.

ЈОВИЦА: Да, чуо сам. Ми смо браћа, не треба да се свађамо.

Хоћеш ли да ми помогнеш да нађем телефон ако га ниси сакрио?

СТЕВИЦА: Нисам, кажем ти. Идемо да га нађемо, кажемо родитељима и за твој одлазак на такмичење а онда можемо на пицу.

ЈОВИЦА: Договорено!

(одлазе заједно)

КРАЈ

Никола Бајчета и Лука Милић

ОШ „Друга основна школа“

Будва

СЛУЧАЈ ЗАБОРАВЉЕНОГ ДЕТЕКТИВА

ЛИЦА:

ДАНИЛО, расејани детектив, 59 година
СИМА, Данилов помоћник на обуци, 18 година
КАСАНДРА, Данилова супруга
Радња се одвија у Даниловој кући

Сцена прва

(дневни боравак)

СИМА: *(куца на врата)* Добар дан. Да ли је господин Данило овде? *(улази)*

ДАНИЛО: *(лажним француским нагласком)* Наравно да јесте! Мада... Неки ме зову Шерлок Холмс Други, или ...Поаро! Не... Хм... Можда Црна сенка! Али за тебе сам само „господине“.

СИМА: У реду господине, А ја сам...

ДАНИЛО: *(прекида га)* Чек, чек.. Пре тога, ко си ти? Неки криминалац, зар не?

СИМА: Не господине! Ја сам Сима, Сима Марковић. Сећате се? Овде сам због...

ДАНИЛО: *(прекида га)* Стоп! Као прво, како би то бар моја жена рекла, ја увек све заборавим и стога се не могу ничега сећати. А као друго, због чега си ти овде?

СИМА: *(збуњено)* Па видите, дошао сам да се пријавим за Вашег помоћника. Телефонирали смо. Договорили смо се да дођем код Вас у шест због аудиције.

ДАНИЛО: Аха, да, да... *(чеше се по глави)* А каквог искуства ти имаш?

СИМА: Па завршио сам стручну...

ДАНИЛО: *(прекида га)* Значи гуштер, ха?! Мораћеш још пуно да учиш. Ја нисам завршио ниједну од тих стручних, школских, образованих стварчица. И видиш где сам сад? Решавам

случајеве... носим лупу... и тако то

СИМА: У реду, господине.

ДАНИЛО: Па да, имаћеш још пуно тога да учиш, али...

СИМА: Али?

ДАНИЛО: Да ли је још неко дошао на аудицију?

СИМА: Није.

ДАНИЛО: У том случају си примљен.

СИМА: То!

ДАНИЛО: А сад иди кући. Сутра се врати овде, чекаћемо да наш случај искрсне. И појавићемо се као сила правде!

СИМА: У реду, господине. Довиђења.

ДАНИЛО: Довиђења.

(Сима одлази)

Сцена друга

(Дневни боравак из прве сцене, у полумраку, Сима куца на врата Данилове куће. Врата су откључана, улази)

СИМА: Господине? Добро јутро! Где сте?

ДАНИЛО: *(излази из друге собе у бадемантилу)* Хеј, ти, ти Симо, добро јутро *(зева)* Шта радиш овде? Још је ноћ.

СИМА: Заправо господине сад је 12:45

ДАНИЛО: Као што рекох ноћ. Па у колико ти устајеш? Будиш ли петлове да би кукурикали?

СИМА: Не, али устајем прилично рано. Дошао сам спреман за случај који треба да се реши. Да ли сте већ добили пријаву за нови случај?

ДАНИЛО: *(седа на столицу, растеже се)* Па верујем, не тврдим, али мислим, да нисам имао нови случај већ добрих двадесет година.

СИМА: Па али ... како је то могуће? Ваљда су то добре вести?

ДАНИЛО: Не знам, али опет ја не знам много тога. Обично чекам да ми жена донесе кафу и лежим цео дан. Ипак, понекад шетам по граду питајући људе имају ли неки посао за детектива.

СИМА: Онда... Шта ћемо данас?

ДАНИЛО: Ех, данас сам сувише лењ. Данас ...Ех! Касандра!

Желим кафу! Молим те?

(Улази Касандра)

КАСАНДРА: Изволи. *(даје кафу Данилу)*

ДАНИЛО: Ах. Хвала. Симо, ово је Касандра, моја жена,

Касандра ово је Сима, мој нови помоћник.

СИМА: Добар дан! Драго ми је.

КАСАНДРА: Такође.

ДАНИЛО: Морам до тоалета.

(устаје, одлази)

КАСАНДРА: Па ти си још један од његових помоћника. Лепо.

Нећеш имати пуно да радиш! Овај детектив већ дуго није имао посла.

СИМА: Чуо сам. Само не видим разлог.

КАСАНДРА: Па он ти је фосил од детектива, то је разлог! Није

попио ни два гутљаја кафе, а одмах мора у тоалет. Ха, ха, ха.

Али не жалим се ја. Боље ми је овако.

СИМА: Ипак не мислим да би познати детектив, као што је господин Данило био лош у свом послу чак и са великим бројем година.

КАСАНДРА: Познати?! *(смеје се)* Младићу, нешто си побркао!

Данило је: заборављени детектив.

СИМА: Аха... *(гледа у под)*

КАСАНДРА: Ех, па добро. Ја сад одох својим послом. Било ми је драго.

(Касандра излази, а Данило улази у собу. Док се они мимоилазе Сима прича себи у браду)

СИМА: Уф, како чудни људи. Ма нећу слушати ону Касандру. Мада...

(Данило му се приближава)

СИМА: Госпођа Касандра је управо изашла, да знате...

ДАНИЛО: У реду. А ти и ја бисмо могли да се бацимо на посао!

Могли бисмо на пример да нађемо моју ципелу коју тражим већ дуже време... или... могао би ти то да урадиш? Ја сам

одлучио да данас не радим ништа.

СИМА: Заправо господине, не знам баш. Хтео сам прави посао, а не да тражим ципеле.

ДАНИЛО: Па то је прави посао! Видиш, ја још нисам успео да га урадим.

СИМА: Ах, у реду онда. Али желим повишицу.

ДАНИЛО: Да, да. Па чекај, зар те ја плаћам?

СИМА: Па требало би! Знате, ипак не желим да тражим ципеле.

ДАНИЛО: Добро онда, Ионако их никада не бисмо нашли.

Ајмо сад лепо да седнемо! Тек сам сад приметио да све време стојим, а то ми се не свиђа!

(седну)

СИМА: Господине, размишљао сам. Ви ни један посао нисте урадили. Желео сам да решавам мистерије, немам намеру да радим ништа слично!

ДАНИЛО: Са том причом смо већ завршили, за оне који не прате. Ионако, ти си мој помоћник и ја одлучујем у чему ћеш да ми помогнеш. А ово и јесте мистерија! Мистерија је где су ципеле нестале!

СИМА: *(труди се да не виче)* Извините господине, али...

ДАНИЛО: Али?

СИМА: А..али! ви сте...

ДАНИЛО: Ја сам шта? Стар? Тога сам бар свестан, али није лепо тако причати!

СИМА: Ви сте неспособни! Толико да су Вас људи заборавили!

ДАНИЛО: То није истина! Ти лапрдавче!

СИМА: Осврните се, наравно да је истина! Ви, Ви, заборављени детективу!

ДАНИЛО: Заборављени детектив? Па то је нечувено! То је као, као да си рекао да не постојим! То је као да ме неко убио!

СИМА: Убиство? Не... То је само крута истина.

ДАНИЛО: Није истина! Неко мора бити крив за ово! Неко ко је убио сећање на мене!

СИМА: Господине, мислим да ово преозбиљно схватате...

ДАНИЛО: Ох! Дуго нисам имао овакав случај...

СИМА: *(за себе)* Ви дуго нисте имали никакав случај...

ДАНИЛО: Биће тешко решити га. Какав случај, какав дан!

Жртва и детектив у једној особи! Кривца чека смртна казна!

СИМА: Искрено, мислим да то није потребно. То је као да ципеле унајме неког да Вас убије јер сте их изгубили!

ДАНИЛО: Боже дете не причај глупости! Изгубио сам дамо једну ципелу! Зар стварно мислиш да сам глуп? И мани се више ципеле, треба да размишљаш о овој катастрофи од злочинца који вреба негде!

СИМА: У реду...

ДАНИЛО: Авај! За овакав ће ми случај бити потребна помоћ! Већ сам стар и одвикао сам се од узбуђења!

СИМА: Истина, срећно...

ДАНИЛО: Симо?

СИМА: Ах! Молим?

ДАНИЛО: Да ли би желео да будеш мој помоћник?

СИМА: Не, не бих. Али учинићу Вам услугу јер сте очајни у свом послу.

ДАНИЛО: Дабоме да хоћеш! Хајдемо сад да се бацимо на посао!

СИМА: Ах,.. Не могу да верујем да ово радим... Али шта ћеш, живот иде даље. Прво, требају нам трагови, а њих немамо...

ДАНИЛО: Значи да нам је први осумњичени дух!

СИМА: Не! Ако немамо трагова, онда испитујемо жртву.

ДАНИЛО: Присутан!

СИМА: Ах! Нема везе, када сте задњи пут имали случај? Јесте ли га решили?

ДАНИЛО: Па ако ме памћење добро служи: не знам.

СИМА: *(лупи се по фаци, уздише)* Значи, не знате... Требало је да претпоставим. Кад сте престали да добијате случајеве, јесте ли предузели нешто?

ДАНИЛО: Мислим да сам пре петнаестак година наручио сто или петсто визит картица за своју агенцију.

СИМА: Да, наравно да јесте. Могу ли да видим једну?

ДАНИЛО: Да. Ако се сетим где стоје. *(претура по стварима)*

СИМА: *(види картице на полици, узима једну)* Јесу ли то ове?

ДАНИЛО: Да, да, баш те!

СИМА: А је ли ово Ваш број телефона? *(показује на број на картици)*

ДАНИЛО: Па, наравно да јесте! Мислим, сигурно ми се не би десило да ставим туђи, мада...

(Улази Касандра)

КАСАНДРА: Хеј, момци. Јесте ли пронашли нови случај?

СИМА: Па тако некако...

ДАНИЛО: Сећаш ли се ових картица?

КАСАНДРА: Да, једна од најбескориснијих ствари, шта са њима?

ДАНИЛО: Је ли ово број мобилног на њему?

КАСАНДРА: Па то је број нашег фиксног телефона.

ДАНИЛО: Нашег шта? А, да, да, да! Оне мале стварчице која стоји у кући и зуји док не обратиш пажњу на њу. Да, сећам се. Ти си требала да се јављаш на њега али нико није звао.

КАСАНДРА: *(са лажним осмехом на лицу)* Да баш тако! Мислим да би требали да се манете тога! Бескорисно је...

ДАНИЛО: Баш као и фиксни телефони!

(сви ћуте пар секунди)

СИМА: Знам ко је кривац!

ДАНИЛО: Ко?!

КАСАНДРА: Молим?

СИМА: То је нико други но госпођа Касандра!

ДАНИЛО: Јао, ово је звучало баш као и у оним лошим филмовима на ТВ-у! Да бар имамо ону музику да нагласимо!

КАСАНДРА: Нечувено! Тако глупо! Тако, тако истина!

ДАНИЛО: Шта?!

СИМА: Баш тако. А зашто нам не испричате Вашу страну приче?

КАСАНДРА: Ах! Ја сам само хтела мало одмора од свих његових мисија! Нисам се јављала на телефон, а када бих се јавила рекла бих да је у пензији, или да није код куће. Данило, након

мало одмора желела сам да се јавим али било је прекасно, сви људи су већ мислили да си у пензији.

ДАНИЛО: Знао сам да је требало да одаберем да будем писац или можда глумац, све ово је јако напорно за мене, а ја сам човек у годинама људи!

КАСАНДРА: Симо, како си успео да схватиш шта се у ствари догодило?

СИМА: Било је јако лако...

ДАНИЛО: О, о то увек кажу и у филмовима!

СИМА: Прво сам мислио да је блесаво што је господин Данило рекао да је једна особа крива за ово. Али онда сам схватио да нису сви људи могли одједном да га забораве. И као што је Шерлок Холмс рекао: „Кад елиминишеш немогуће, све што остане, ма колико невероватно било, мора бити истина“.

КАСАНДРА: Мудро...

ДАНИЛО: Где ти уопште знаш све те ствари? Бићеш добар детектив.

СИМА: А Ви бисте били сјајан писац!

КАСАНДРА: Па ово је било занимљиво искуство.

ДАНИЛО: Аха... а мени се сад спава! Ионако, је време за спавање.

СИМА: Заправо је 6:30 поподне.

КАСАНДРА: Тако касно?

(обоје одлазе у другу собу)

СИМА: Понављам. Јако чудни људи, али забавни.

(осврне се, излази из стана)

КРАЈ

Наталија Мићић, VII
ОШ „Стефан Митров Љубиша“
Будва

Цртеж: Анђелика Гогоћ, 13 година

2019. година

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

Категорија од IV - VI разреда

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Једне ноћи, пробудио ме је неки необичан звук. Видјела сам свијетло на крају ходника. Пошто сам јако радознала, одлучила сам да погледам шта је то.

Приближила сам се и видјела да је то моја тројка из математике, која је ишла према мени. Хм... необично је да тројке ходају, али на то тада нисам обраћала пажњу. Повела ме је са собом. Затворила сам очи. Нисам знала зашто. Када сам их отворила, видјела сам нешто необично. Неки други свијет! Да ли је то могуће? Умјесто људи, у том свијету су били бројеви. Моја тројка ми је рекла да морам да саберем све те бројеве. Дала ми је папир на коме су била написана слова и цифре које она означавају. Сабравши све бројеве, добила сам број 645 127, што је у преводу значило МНОЖЕЊЕ. Опет смо затвориле очи. Испод мене је био број 3. Кренула сам напријед. Бројке су се мијењале. Ишле су овако: 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27, 30. схватила сам да је то множење са 3. Научила сам цијелу таблицу множења. Тројка ми је рекла да брзо учим. Пошто сам научила таблицу множења, знала сам и дијељење. Остало ми је само одузимање али сам се већ јако уморила. Тројка ми је рекла да морам научити одузимање, да бих знала математику савршено. То је било посљедње што ми је рекла као тројка. Постала је четворка. Толико сам се радовала, да сам одмах почела учити одузимање. Са четворком је било забавније учити зато што је паметнија. Научила сам и одузимање са великим задовољством.

Опет смо затвориле очи. Вратила сам се кући. Погледала сам свој контролни задатак. На њему се није ни видјела тројка. Сада се на њему смијешила петица. Пробудила сам се. Изгледа да је то био само сан. Отрчала сам до торбе да видим контролни. На њему је била чиста петица. Од тога дана никада више нисам добила тројку из математике.

I награда „Мала од палубе“

Јулија Кадина, V

ОШ „Друга основна школа“

Будва

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Даљине, даљине... Зову ме да им кренем у сусрет. Да их увијек изнова истражујем. Није ми циљ да стигнем тамо гдје иду сви, ја бих на путовање из снова за које мора да проради машта. Доста ми је небеских висина и тамо неког Марса, покушавам да замислим путовање у неки другачији свијет.

За рођендан сам од маме добила жуто-црну пиџаму и црни рајф са антеницама. Све што каже истина је. Понекад сам права лијенштина која не поспрема ствари за собом, а тај поклон ће можда пред спавање да ме подсјети на особину коју треба код себе да изграђујем.

„Анастасија, буди марљива као пчелица!“, зазујаше ми мамине ријечи по ко зна који пут.

Загледах се у жуто-црне пругице на својој пиџами, ставих рајф на главу и зажмурих. Само једно „ХОП“ и нађох се у дворцу сатканом од меда. Заглушујућа бука натјера ме да отворим очи. Црно-жута крилата створења зујала су свуда око мене. Биле су то пчеле. Загледале су се у моју одјећу задовољно климајући антеницама, али им никако није било јасно гдје су ми нестала крила и зашто не зујим као оне.

Убрзо ми приђе једна пчелица која је пријатељски зујала и стави ми на длан двије куглице од воска. Одмах сам разумјела шта треба да радим. Ставих куглице у уши и звук који ми је до малоприје био много непријатан и гласан, постаде као најљепша арија.

Та мала створења вриједно раде да би саградила свој слатки дом. Свако зна свој посао и нема ту љенчарења. Ухватише ме за руку и поведоше низ ходник пун препрека. Осјећала сам се као у лавиринту из којег нећу никада изаћи. У једном тренутку, ипак пожељех да тамо останем заувјек, јер ту је све тако медено, а што ћеш љепше пожељети!

Пчеле ме поведоше да ми покажу како праве мед. Вриједно су распоређивале сакупљени нектар у саће. Али нектар треба прво сакупити, а то није нимало лако, иако пчелице воле свој посао.

Пошто нијесам имала крила, закачих се за леђа моје пријатељице пчелице и она ме понесе до оближње ливаде. За нама су зујале друге пчеле. Као најљепши ћилим саткан од латица ружа ливада је лежала ушушкана покрај потока који је жуборио не реметећи њен мир.

Тако мале а тако неуморне, пчеле су летјеле са цвијета на цвијет и сакупљале сокове. Помагала сам им у прикупљању полена, а оне су ме напомињале да покупим сав просути прах са цвјетова и упозоравале ме да не остављам неред за собом. У том тренутку подсјетиле су ме на моју мајку. Критиковале су ме с правом. Биле су то вриједне и савјесне пчелице.

Када смо сакупиле полен, однесосмо га у кошницу. Али тамо нас је чекало велико изненађење. Док смо биле одсутне, кошницу су напали стршљенови. Жељели су да се на лак начин домогну меда.

Један огромни стршљен гледао ме радознало, а онда полако кренуо према мени. Осјетих велики страх. Тада се сјетих лоптица од воска које ми је дала моја пријатељица пчелица да би ме заштитила од буке. Помислих да би ме можда сада могле заштити и од напада стршљена. Извукох их из ушију и бацих према изненађеном стршљену. Восак му се залијепи за крила. Љуто је зазујао, јер га је сигурно забољело. И тада започе права борба. Пчеле су се лавовски бориле да сачувају свој слатки дом, а ја сам хитро правила куглице од воска и гађала те провалнике помажући им у одбрани. Коначно, пчеле изгураше стршљенове који излетјеше главом без обзира. Пчеле су побједнички зујале. Мед је спасен и пчелињи слатки дом! Мени приђе захвална матица и понуди ми неколико саћа меда у знак велике захвалности.

Пуна утисака, вратих се са овог меденог путовања у СВОЈ слатки дом. Ако вам се допало, можете на сљедеће путовање поћи са мном. Карта вам не треба, само крила маште и једно одлучно „ХОП“.

II награда „Мала од палубе“

Анастасија Клисић, VI

ОШ „Јован Томашевић“

Бар

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Моја породица и ја често на интернету тражимо најбољу понуду за неку дестинацију. Међутим, путовање које сам доживјела са мојим љубимцем Рокијем сигурно не нуди ниједна агенција.

Када смо изашли, Роки и ја смо трчкарали око камених кругова. Послије једног круга, Роки се уморио па је само њушкао по трави не би ли нашао који сласни залагајчић. Посебну пажњу му је привукао неки предмет, а убрзо ми га је донио, као какав важан плијен – била је то, ипак, пластична боца. Што смо више шетали, то је приказ био суморнији и тужнији. По гранама дрвећа, вијориле су се празне кесе, а око нас је било пуно отпадака. Питала сам се зашто људи штете околини, уопште их не разумијем. Вољела бих да живим у граду у коме су људи мало обазривији.

Убрзо, тек онолико да Рокија и мене не обузме потпуни страх, магла се повлачила и остављала невјероватан предиио: примијетили смо да више нисмо на тлу. Стајали смо на удобним, розикастим облацима. Када се магла коначно размакла, угледали смо велики натпис на коме је писало: „Маштоград – град у коме су сви добродошли“! Стидљиво кренусмо напријед. Након неколико корака, остали смо затечени љепотом коју смо пред собом угледали. Све је мирисало на цвијеће, срећу, и што да не – љубав.

Роки је угледао пар куца па им се придружио у игри. Пошто сам била прилично знатижељна да откријем што више ствари о Маштограду, упитала сам једну пролазницу може ли ми рећи нешто о њему. Испричала ми је да могу обићи град коњем. У граду има пуно паркова са палмама. Маштоград је град без фабрика и аутомобила. На сваком ћошку се налазе канте за отпатке. Град је веома уредан! Има пуно бицикличких стаза. Становници Маштограда се често окупљају и друже уз пјесму и игру. Људи имају способност да разговарају са животињама. У Маштограду није било телефона, па су се дјеца играла у парковима као у причама које су вам родитељи често причали.

Све ове информације су ме пријатно изненадиле. Захвалих се жени, а она узврати поздрав и оде. Одлучила сам да узјашем коња и прошетам. У граду су се чули врапци који су стидљиво вирили из својих гнијезда. Жубор ријека је био јак и опуштајући. У једном тренутку сам се питала да ли је ово сан или јава. Када сам угледала колико је сати схватила сам да морам да кренем кући. Просто ми је било жао да напустим ово мјесто. Роки се све вријеме играо са новостеченим другарима па нерадо пође са мном. Неки човјек нас је гостољубиво отпратио до врата града и пожелио срећан пут.

Кад смо се поздравили, на самом излазу из града, угледала сам мио лик своје маме – крај кревета.

III награда „Мала од палубе“

Ања Милић, VI

ОШ „Блажо Јоков Орландић“

Бар

ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ

Категорија од IV-VI разреда

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Поново је дошао тај део године, део године који сваки ђак жељно ишчекује. Тај део године деца зову летњи распуст, а одрасли годишњи одмор. То је време када се сви, па чак и одрасли одмарају.

Летњи распуст није посебан само потоме што нема школе, него и по томе што већина деце иде негде, а ја обично идем на море. Кући ми је било лепо, сјајно, супер. У тој лепоти куће има само једна лоша ствар, а то је да је увек све исто али један дан је све променио. Тај дан сам отпутовао на море. Радовао сам се јер је на путу увек све ново, углавном добро. Стигао сам и све је било сјајно, јер сам био на плажи са најбољим другом. Већ нам је досадило купање у мору јер смо пливали јако далеко, па смо се вратили на обалу. Нисмо желели да се сунчамо јер нам је и то било досадно него смо почели да копамо по песку. Нашли смо пуно камења које смо стављали на ископани песак све док једног тренутка нисмо нашли чудну ствар. То је била стаклена боца а у њој камен веома необичног облика и порука у којој је писало: „Не

дирај, ствара похлепу“. Наравно да смо га дирали и гледали шта је толико посебно у једном камену. Били смо радознали па смо отишли корак даље и претраживали на google-у шта би то могло бити. После дуго времена смо напokon нешто пронашли била је то слика нашег камена и писало је да је тај камен вредан око милион евра. Мој друг и ја смо били забезекнути и баш, баш срећни, али смо ипак одлучили да не кажемо одмах родитељима.

Док сам се радовао погледао сам боцу и у њој исти онај папир. Рекао сам другу да поново прочитамо текст на папиру. Нисмо знали шта да радимо јер је писало да ствара похлепу а нисмо желели да будемо такви. Питали смо маме шта би оне радиле са милион долара јер нисмо имали другу идеју. Мама ми је рекла да бисмо имали велику кућу и фенси ствари, авион, јахту, и много скувих цица, али да не мислим пуно о томе јер

се то вероватно неће десити и да је она сама чула да богатство људима ради лоше ствари. Мени су јахта и авион звучали као небитне ствари које вероватно никад не бих користио али бих ипак желео да их имам. Мој друг и ја смо замишљали нас двојицу као богате и предебеле, ружне и похлепне дечаке који увек желе још и сматрају себе за богове. Маличице смо се згадили на ту помисао па смо одлучили да камен сакријемо, али нисмо знали где да га ставимо. Отишли смо на исто место где смо га пронашли и копали смо још дубље и дубље, извадио сам га из боце и прелепио жвакама да изгледа одвратно, а затим га бацио у рупу. Затрпали смо рупу и отишли. После тог дана све ми је изгледало лепо, чак и када сам се вратио са мора.

Било је сјајно истраживати мистерију и надам се да ће ми бити тако занимљиво следећи пут јер ми је овакво путовање недостајало целе школске године. И боље је копати рупе и скривати камен него бити дебео и размажен милионер. А све се ово можда догодило а можда и није.

Страхиња Дамљановић, V

ОШ „Стефан Дечански“

Железник, Србија

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Сједјела сам прије неки дан и размишљала. Размишљала сам о свом путовању. Али не било каквом. Размишљала сам, и маштала како би изгледало моје замишљено путовање.

Сјела сам на летећи кофер, који сам претходно спаковала и одлетјела далеко. Летјела сам изнад свјетлуцавих и шарених облака. Срела сам једнороге, летеће псе, мачке са роговима... и причала са њима. Они су ме упутили ка најбољем хотелу. Хотел је био сав свјетлуцав и био је у облику срца. Прозори су представљали очи, а врата уста. Хотел је такође имао ноге. Трчкарао је и скакутао да сам једва могла да уђем. Када сам ушла видјела сам разне спаваће собе у различитим бојама. Ушла сам у једну од њих и затекла сам кревет који скакуће, столице које се извлаче и увлаче у сто, сто који се љутио на њих, тепих који је плакао и жалио се што сви газе по њему... Остала сам запрепашћена и истрчала сам из собе како сам знала и умјела. Када сам се удаљила од свих спаваћих соба, наишла сам на просторију са музичким инструментима. Инструменти су стварали мелодију, док је микрофон пјевао. Зачудила сам се и отрчала сам из хотела. Шетала сам тако улицом и примјетила сам нешто чудно. Примјетила сам да нема аутомобила, али сам чула сирене. Осврнула сам се око себе и није било ничега. Погледала сам горе и видјела много аутомобила, велику гужву, семафор и много изнервиране возаче. Возачи су били животиње. На пјешачком прелазу, лежала је права зебра, била је уплакана јер сви прелазе преко ње. Такође, лежећи полицајац је био прави полицајац који лежи на путу. Још сам тако шетала и видјела свакакве ствари, али сам се сјетила да је моје путовање готово и да је морам да се вратим у свој свијет. Отрчала сам до хотела, спретно ушла, зграбила кофер и одлетјела. Кофер ме је носио кући, али не истим путем којим сам долазила. Овог пута ме је носио изнад густих шума, џунгли, пећина...

Одједном сам чула чаробан звук који никада до сада нисам чула. Истог тренутка када је тај звук престао, ја сам отворила

очи и нашла се поново у својој соби, као да се ништа није догодило.

Андреа Главановић, V
ОШ „Југославија“
Бар

Цртеж: **Ана Перовић**, 11 година

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Свако дете има своју жељу и неко своје замишљено путовање, пуно смеха и забаве, замишљених ликова и догађаја. И ја сам тако једнога дана отпутовала помоћу временске капсуле у слатку земљу из снова.

На путу до те земље била сам нестрпљива, питала се “хоћу ли стићи” или „када ћу стићи“...

Напокон, стигла сам! Била сам окружена предивном природом. У овој земљи није постојала школа, деца су се играла по цео дан и јела слаткише са дрвећа које су сами посадили. Нисам могла да верујем својим очима, мислила сам да сањарим о земљи из снова. У тој земљи по цео дан бисмо се играли и трчали по зеленој трави. Свако је могао да ради оно што је хтео. Моји нови другари научили су ме разне игре за које никада нисам чула и предивно смо се забављали. Свидело ми се то што се нико није дружио са својим моблиним телефоном, већ једни с другима. Другари су ми показали тајни пролаз. Прошли смо кроз тај пролаз и изненадила сам се шта сам све угледала са друге стране. Ту су били разни јунаци из бајки: принцезе, змајеви, патуљци, разне животињице, витезови, краљеви и краљице, сирене...

Угледала сам и двораци. Хтела сам да останем, али су ми другари рекли да морамо да кренемо, јер нећу стићи све да видим. Повели су ме до чаробног језера. Језеро је био залеђено иако је напољу било вруће. Клизали смо неко време на том језеру. Одједном је лед кренуо да пуца, али се нико није уплашио, све је то радовало. Упали смо у воду, а онда се десила још једна чудна ствар: вода је била топла! Заронили смо и спустили се у подводну пећину, где су се наша лица оцртавала по стенама, које су имале облик оштрица. Пећина је била пуна цвећа, а у сред пећине налазила се мала колиба. Ушли смо, али унутра није било никога. Колиба је имала неколико соба и кренули смо да истражујемо. Унутра и није била тако мала као што се чинило

споља. Једна соба имала је водене тобогане и одмах смо кренули у авантуру низ тобогане. Следећа соба била је снежна, па смо се мало санкали и грудвали. Трећа соба на коју смо наишли била је испуњена лавом и на средини се налазио вулкан. Лава није била права нити врела, већ је то био сладолед, а вулкан је био направљен од чоколаде и кекса, са шареним мрвицама које су стално испадале из њега. Ово је био прави слатки рај, у који нико не може поверовати док не доживи. Попели смо се на вулкан и чекали да нас мрвице подигну у ваздух. Било је још доста соба али нисмо могли све да обиђемо. Сатима смо се играли у овом предивном рају, а ближило се време да се крене кући. Поздравила сам се са новим другарима и обећала да ћу поново доћи.

Ушла сам у временску капсулу и вратила се кући. Осећала сам се веома лепо након овог путовања. Доживела сам авантуру у којој сам упознала нове другаре, видела једну малену земљу која крије много тајновитих места и чија је природа била богата зеленом бојом. Срећна сам јер сам посетила ову слатку земљу из снова.

Анастасија Срзентић, VI
ОШ „Мирко Срзентић“
Петровац

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Много волим да путујем, а немам могућности да испуњавам своје жеље. Због тога се врло често ушуњам у свој чаробни свијет маште. Моје тијело задрхти од саме помисли на то чудно, замишљено путовање. Склапам очи, док осјећам неизмјерну срећу. Дрхтим, срце помахнитало лупа. Будан сам, а сањам.

Путоваћу! Бићу пилот! Узбуђен, с поносом, храбро утрчавам у пилотску кабину. Крећем на пут без адресе. Желим да видим све, мјеста која никада нијесам, желим обићи читав свијет. Летјећу између мора и неба. Окружује ме бескрајно плаветнило, небески свод и морска пучина. Облаци расути попут памука ослањају се на крила моје летјелице која их њежно љуљушка и успављује. Док звук авиона нарушава нестварну тишину, напетост у мени расте. Невјероватан осјећај, неописив доживљај! Спуштам се мало ниже и посматрам јата птица које заносно плешу и изводе враголасте игре кружећи небеским сводом. Испод њих назирем стрме планинске врхове који се бјеласају и стапају се са облачићима. Погледам ка земљи, мојој кући. Тамо је све љепше док гледам са висине. Зелене су ливаде окићене цвјетовима разних боја. Шуме се лагано њишу и дижу у висине. По њиховим гранама скакућу необичне птице. Угледах залазак сунца. Огромна усијана лопта лагано зарања у морске дубине. Чујем како цврчи док тоне у хладне морске таласе. Спушта се сутон, лагано све постаје мрак. Брзи поглед у звјездано небо, а тамо чаролија. Мјесец се накривио, а око њега прште звијезде на све стране као ватромет у новогодишњој ноћи. Звјезде се пресијавају у много боја. Од тог сјаја моје очи се отворише. Уздахнух! Путовање нестало!

Знам, када опет кренем на замишљено путовање, ићи ћу истим путем. Желим да видим бескрајно плаво море и прелијепе пјешчане плаже обасјане сунчевим зрацима.

Милош Ђукановић, V
ОШ „Душан Ђукановић“
Луково – Никшић

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

Категорија од VII-IX разреда

ПУТОВАЊЕ КРОЗ ВРЕМЕ

Пре неколико месеци смо, на пијаци, купили времеплов од седамдесет квадрата. Мама и тата су продали стан и ауто, јер више није модерно живети у стану, нити возити ауто. Тако смо се ми, као и већина наших пријатеља преселили у времеплов.

Живети у времеплову је заиста интересно. Постоје различито конструисани времеплови, а овај наш има један велики дигитални сат и један бројчаник. Дигитални сат служи да у њега укуцаш било који век или годину, из прошлости или будућности, у које желиш отићи. Бројчаник је намењен да унесеш број година које желиш да имаш, односно бираш да ли желиш да будеш, на пример беба од годину дана, или можда дека, од 70 година.

Пошто сам одувек био веома радознао и привлачиле су ме непознате ствари, за почетак сам пожелео да се нађем у историји и да имам 40 година. За пар секунди вратио сам се око милион година уназад и затекао себе у једној пећини где сам помоћу два камена покушавао да упалим ватру, како бих испекао месо дивље свиње. Онда су ми пришла два детета и викала: „Тата, тата, хајде да играмо пиљке!“ Све ми је било јасно, а у ствари ми ништа није било јасно. Осетио сам велику љубав према њима и почели смо да бацамо каменчиће и да их хватамо. Били су вештији од мене, имали су спретне руке, па су ме победили. Када се игра завршила, тражили су да монтирам точкове на дрвено корито како би се возили. Урадио сам то и хтео да се још мало возим с њима, али ме је нека знатижеља вукла даље. Уосталом. Сада сам знао, када год пожелим да они буду са мном, довољно је да имам 40 година.

Вратио сам се у времеплов. Желео сам да одем у стари век. Пошто сам знао да је то најдужи период људске историје, смислио сам да се што краће задржавам у појединим годинама, тако да сам стао поред дигиталног сата, отворио књигу из историје за пети разред и притискао дугмиће. Тако сам притискајући године, прво видео себе како радим као писак клинастог писма, затим сам био градитељ пирамида у старом Египту, онда сам се

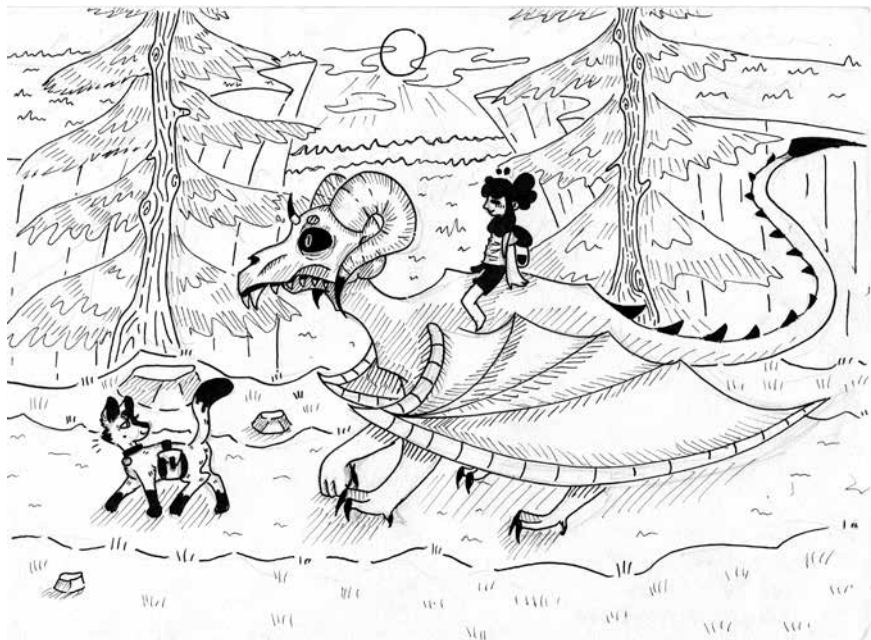
са Ахајцима населио на Пелопонез, касније срео Хомера и читао „Илијаду“ и „Одисеју“, па сам тако, пролазећи кроз године, постао успешан ратник у Спарти, велики градитељ храмова у Грчкој и бацач копља и диска на Олимпијским играма. Стигао сам чак и до реке Тибар, у Рим, те био коњаник у римским легијама... Све је пролазило тако брзо и муњевито. Из минута у минут пребацивао сам се из године у годину, из земље у земљу, да ми се завртело у глави... Срушио сам се од умора и заспао.

Када сам се пробудио, схватио сам да ми је било доста путовања по далекој прошлости и да бих могао да одем мало у будућност. Опет сам пожелео да имам 40 година живота и да будем тачно 100 година у даљој будућности. У том тренутку сам био срећан и са двоје деце и женом живео у огромном време-плову који је имао око сто спратова и у коме сам имао све: стан, канцеларију, продавницу, вртић, школу, болницу, ресторан, позориште, хотел... У њему су радили киборзи, а примали смо и госте из других галаксија. На врху је био огроман терен за интергалактички фудбал и велики базен са специјалним хемикалијама које су спречавале да не зарђају они који су били полу-роботи. Све што ми је требало за живот било је ту, на једном месту, али ја сам временом постао некако узнемирен и уплашен. Пожелео сам да се вратим у оне године, када смо мама, тата и ја живели скромно, у нормалном стану и када сам скоро сваки викенд путовао код баке и деке на село. Желео сам да имам мојих 14 година и да свет буде онакав какав је био, док сам био дечачић. Притиснуо сам дугме и нашао се код баке и деке на селу. Бака је спремила домаћи сир и јаја и испекла питу од непрсканих јабука. Ставила ми је све то у ранац и ја сам са деком кренуо на пецање. У мислима сам полако потискивао место где се налазио велики дигитални сат мог времеплова, јер више нисам желео да се враћам у њега. Одлучио сам да останем заробљен у овом времену, са викендима на селу код баке и деке. Заробљен у времену, у коме преко недеље идем у школу, срећан што се виђам и играм са другарима. Не треба ми интергалактички фудбал, ми га играмо на трави, испред школе. Хоћу да останем у времену у коме шетам са родитељима, у коме уживамо у заједничким тренуцима. Хоћу да се радујем док се надам да ћу једнога дана

додирнути врели песак Африке, ићи у Кенију на сафари, или кренути у пустоловину по Јужној Америци.

Питате се сигурно како испуњавам своју радозналост у једном таквом свету? Па, читам, истражјем у природи, разговарам са старијим и искуснијим људима. Знам да у виртуелном свету, пуном разних рачунарских машина, могу отпутовати било где и бити било ко. Али, у реалном свету, ја сам овај четрнаестогодишњи дечак са свим својим манама и врлинама, који живи свој стварни живот и који само у машти може отутовати у неко друго време, када то пожели.

I награда „Мали од палубе“
Урош Тирнанић, VIII
 ОШ „Ратко Митровић“
 Нови Београд, Србија

Цртеж: Јулија Боженкова, 13 година

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Бесконачност плаветнила небеског и океанског испуњавала је мој видокруг. Поглед је халапљиво гутао, увијек загонетни, бесконачни простор. Грудни кош ми се ширио, као да се трудио да што дубље удахне и сачува осјећај мириса јутарње свјежине која ме је окруживала. Неки чудан осјећај слободе и беспомоћности у исто вријеме ме прожме сваки пут кад се нађем пред пучином. Природа заиста буди сва чула и враћа људе својој суштини. Тако великим, а ипак тако малим, се човјек осјећа пред чудесним хоризонтом, који отвара хоризонте мисли и осјећања у њему. Такви смо, и велики мали. Некада велики у малом, а некада мали у великом. Нешто као црта до које досеже видокруг, и близу је и далеко...

Опијена јутарњом свјежином пожељех да се растријезним једним непланираним путовањем. Да ли је поглед одасвуд исти, да ли се може раскринкати трик природе који је испред мене? Чекао ме је усидрен бродић, који се лагано њихао, као да дријема на некој удобној лежаљци. Доста је доколице! Чека нас пучина, а дан је већ дубоко запливао. Морамо га стићи!

Бродић као да ме је разумио, вјерно је слушао моје команде, у трци за даном који је пред нама. Како смо одмицали, тако смо били сигурнији у успјешност свог похода. Обала је остала далеко иза нас, као мрља у даљини. И само плаво нас је окруживало. Која дивота! И тако су пролазили сати испуњени бесконачношћу која нас је мамила. Невјероватан осјећај! Изненада, поглед ми се заустави на једној тачки које је штрчала и привлачила мој бродић. Како смо се примицали постајала је већа. Острво!

Вријеме је да се бродић мало одмори. Радујући се томе, скакутао је таласима који су га привлачили острву. Неописив осјећај испуњености у крилу пучине и под окриљем неба би замијењен радошћу што сам опет на тлу... Све има своје дражи. У томе можда и јесте љепота живљења.

На острву ме дочекала неуобичајена атмосфера. Дрвеће је било високо колико небодери. Можда и височије. Заиста занимљиво, размишљала сам док сам прилазила шуми. Тако мало острво обрасло џиновским дрвећем. Да ли му коријење избија у океан? Можда је зато тако високо. Зашавши међу дрвореде осјетила сам се далеко од пучине и неки други мирис ме је окруживао. Поглед ка небу откри остале тајне острва. Небо се свело на кружић до кога је водио тунел окружен крошњама. Нека чудна створења, са дугачким рукама и ногама, прелазила су са једног дрвета на друго, са ниже на вишу грану. Обузело ме је осјећање страха. Зар је небо тако мало у овом чудовишном окружењу? Ко су ова бића? Да ли сам сигурна на овом острву? Да ли ће ме заштитити небеско окриље? Гдје је моје небо? Избезумљени поглед тражио је плаво. Окретала сам се, трзала, трчала и пузала. Бића су постајала све већа и ближа. Да су сада ту очи моје мајке, сигурно се не би сакриле као ово небо издајничко.

„Ања, сунце, закаснићеш у школу“, зачуо се најмилији глас. Капци су ми били тешки да се подигну. Али жеља за плавим спасом у њеним очима била је снажнија. Била сам у својој соби и очи су биле ту, насмијане и ведре, као и јутро у мом сну.

Да ли се природа са разлогом зове мајком? И шта ми је требало да се такмичим са њеним триковима, дубинама и пространствима? Зар се могу сагледати? У плавим очима био је одговор: ту сам за тебе, свуда и увијек, несагледиво. Бацила сам се у њено наручје и зажмурила. А она, као да је знала рекла је: „Човјек је ту да машта и сања, али прије свега да воли. Волим те радости.“

II награда „Мала од палубе“

Александра Калезић, IX

ОШ „Милева Лајковић Лалатовић“

Никшић

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Многи су већ путовали свемиром, око свијета, у дубинама океана, препуштени милостима и немилостима таласа и морских струја. Ја своје путовање замишљам у унутрашњост земље.

Путујем машином са великом бушилицом на своме кљу-ну, грађеном од материјала који још не постоји а то је легура челика, фосилних диносаурусових костију и најтврђег камена на свијету. Труп јој је грађен од легуре алуминијума и платине, префарбан хлорофилом мрких алги, тако да је црвен. На својим боковима има нешто слично лопатама које су смјештене у малим кућицама и када се земља ископа ове лопате помоћу различитих модерних механизма чисте земљу. Грађене су од чврсте охлађене лаве, обложене дијамантским сјечивима. Мало изнад бушилице су свјетла, заштићена јаким и чврстим стаклом. Изнад свјетала се налази још једно непоробојно стакло, а са спољашње стране се унутрашњост не може видјети. На површини моје Подземљице се налази улаз и на њему систем камера и звучници. Тај систем камера је скенирао боју моје дужице, а звучници су команда помоћу чијег се гласа када камера скенира моју дужицу отвара улаз. Улазим у унутрашњост моје Подземљице, пролазим кроз дуги ходник и ступам у командну салу, гдје се налазе дугмићи различитих боја, различите команде, звучници, микрофони. Напуштам је и идем у своју кухињицу, тамо се налази фрижидер а у њему храна која није са наше планете. Узимам воће слично банани али само што је много здравије и храњивије. Једна таква банана довољна је да угаси глад наредна три дана. Враћам се у командну салу, сиједам у моју шефовску столицу, изговарам различите команде. Машина се покреће, активирам моју Подземљицу. Из кућица са спољашње стране излазе лопате и бушилица почиње да буши земљу. Моја лопата са дијамантским сјечивима сијече камење и све што јој се нађе на путу. Бушилица буши земљу и пролази лако кроз њу, као игла кроз тканину. Путујем ка средишту земље, све дубље и дубље, узбуђење расте, температура ми жари образе, видим створења слична црвима, видим камење, различитих боја и облика. Идем све дубље и

дубље и земља је црња. Наилазим на неку чудну руду. Зауставио сам моју Подземљицу и изашао да видим то чудо. Руда је имала неправилан облик, плаве боје, сијала је као да је била чаробна. Налазила се у половини одсјеченог камена. Идем назад у Подземљицу да узмем коцку коју када стиснем дугме се претвара у робота са разноврсним алатима, оружјем и справицама различитих намјена. Мој робот херкуловске снаге је брзо извадио руду из камена и ставио је у свој трбух да је чува. Вратио сам се назад. Идем још дубље, осјећам се топлије, није било никаквог знака живота. Све ми је било топлије и топлије, земља је све црња и црња. Толико ми је било топло да сам морао обући посебно одијело које ме штити од топлоте. Одједном, чуо сам неко пуцање. Моја Подземљица се зауставила. На почетку се чује неки шум који ремети тишину, послје су тишину реметили само откуцаји мога срца. Гледам подземно небо, на њему висе камене оштрице, а на њима необичне птице које никада нисам могао замислити. Видим и неку хорду у даљини, срце ми брже куца. Прилазе мојој Подземљици. Чини ми се да су могли да ме виде кроз моје непрозирно стакло. Та створења имала су крупне испупчене очи, обрве густе, зуби као неки шиљци. Имају неки чудновати браонкасти тен, а длакави по цијелом лицу. Вођа те хорде у својој десној руци је држао чудесни штап на чијем је врху била нека кугла. На рамену је имао неку торбу у којој је нешто било скривено и као да ме је изазивао на двобој. Изашао сам напоље а са мном и мој робот. Били смо спремни ако би дошло до напада. Вођа хорде одједном стави руку у торбу и извади идентичну руду коју сам нашао, као да је то била она друга половина. Рекао сам своме роботу да и он извади нашу. Када су видјели да је то друга половина, онда се кренуше лагано кретати према нама. Рекао сам своме роботу да преда руду. Вођа хорде споји двије половине чудесне руде. Одједном је све забљештало, ништа нисам видио пар тренутака. Када сам отворио очи преда мном су стајали предивни људи анђеоског изгледа од чије би љепоте свако остао без даха. Она ружна чудовишта су се претворила у дивне анђеле. Читав подземни свијет се почео мијењати. Најприје се тло претворило у бескрајну зелену небеску траву, из шупљина планина набујаше водопади, дрвеће поче расти на све

стране, крошње родише плодове и замириса читаво подземље. Све је изгледало нестварно. Штап вође оне хорде се претвори у харфу са божанственим звуком. Захвалили су ми се од срца и дали су ми поклон, малу обичну куглицу. Рекли су ми да ради само на доброту и да је могу употријебити само ако ми је срце чисто, а то ћу знати онда ако искрено пожелим добро за човјечанство, тада ће она заблистати чудним сјајем.

Вратио сам се срећан, као ослободилац подземног свијета којег је неко давно зачарао, научен да једино чистог срца и искрених намјера могу успјети у животу.

III награда „Мали од палубе“
Хамза Бралић, VIII
ОШ „Мустафа Пећанин“
Рожаје

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Стварање је смисао постојања. Стварамо у самоћи, некад у сну.

Рвају се мисли, носим често мале среће маште као одликовања. А за срећу, бар за сад, довољна је моја машта; роди се нови свијет и ја у њему она која доноси освјетљење... Ето, у једном свом путовању, бијаш Зима Прекрасна.

Давно је било када је снијег први пут забијелио нашу планету.

У далеком небеском царству, гдје владају Вјечни Мраз и Љути Сјеверац, налазио се свијет пахуљица и кишних капљица. Сваки становник Леденог града имао је кућу од најфинијег кристалног леда. Становници су најчешће обилазили Вјетровиту библиотеку и Снијажну посластичарницу, чувену по Леденом ишлеру и Искричастом сладоледу. Они су заиста, имали лагодан живот. Дане би проводили играјући се вратоломних игара и сладећи се Мраз-чоколадом.

Али, двије најмлађе пахуљице нису биле задовољне. Ја, Зима Прекрасна и Сњежица Њежница нијесмо биле срећне јер нам је досадило да сваки дан радимо исте ствари. Тих посве, касније ће се испоставити, необичних дана, синула ми је фантастична идеја! Шта ако бисмо ја и моја другарица Сњежица отишле у свијет иза забрањених капија, које штите владари града Вјечни Мраз и Љути Сјеверац? Нека невидљива сила ме вукла према Доњем свијету, о којем становници Леденог града нијесу ништа знали. Па ни ја! Та осјећања су имала посебне дамаре, стварне, због наше прошлости о којој смо мало знали, а која је ткала необичну судбину, непрестано и неуморно ткала... Када сам ову мисао предложила Сњежици Њежници, она је од среће скакала читавих двадесет минута.

У мрачну поноћ, када становници града и владари спавају, нашле смо се испред капије, која је водила у Доњи свијет. Пратио нас је необични странац. Вјетар је реметио оријентацију, јер је Љути Сјеверац најјаче хркао у Горњем свијету. Странац, дјечачић, Сићушни Мразић, препријечио нам је пут и питао

гдје идемо. Ја нијесам хтјела да признам, ни по цијену Леденог ишлера, ни сладоледа, ни овог дивног свијета. Али је Сњежица Њежница, страхом присиљена, рекла истину. Сићушни Мразић се изненадио и одлучио да крене са нама. Заједно скочисмо кроз ледом оковану капију. Када се спустисмо у Доњи свијет, нијесмо више били пахуље. Ја постадох зимска принцеза, Сићушни Мразић мој принц, а Сњежица Њежница моја млађа сестра.

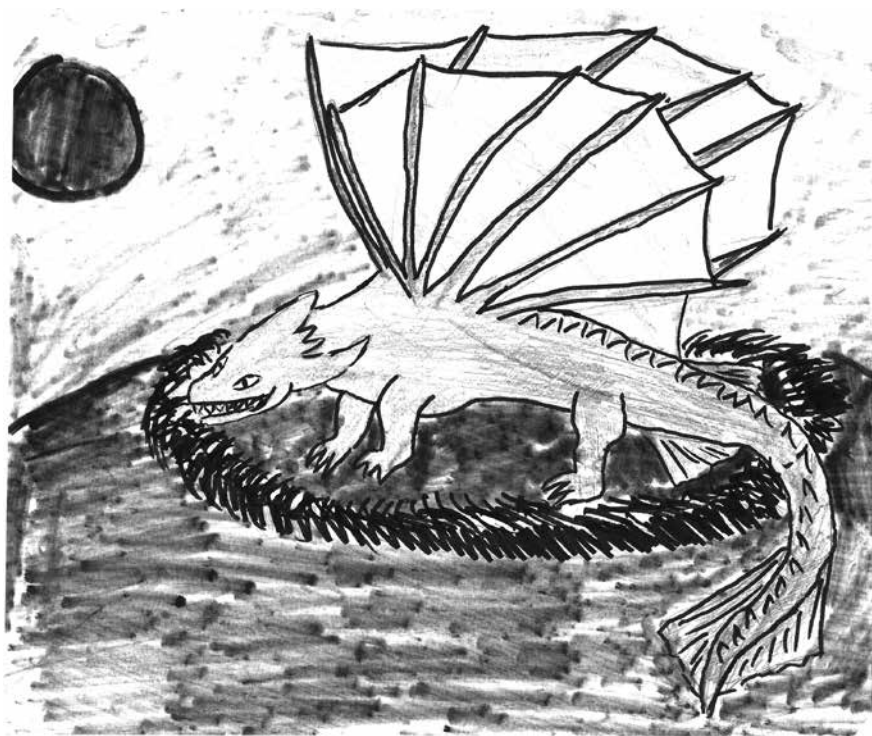
Сљедећег јутра у Горњем свијету завлада узбуна. Пахуље су примијетиле да нас нема, и скочише у непознато, тражећи нас.

Тако је први снијег пао на Земљу.

III награда „Мала од палубе“
Анђелика Ивановић, VIII
 ОШ „Милорад Муса Бурзан“
 Подгорица

Цртеж: **Анђела Вилус**, 14 година

Цртеж: Матија Зејак

ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ

Категорија од VII- IX разреда

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Сваком живом бићу су неопходни одмор и релаксација. Како не бисмо стално били под стресом, људи понекад одлутају у неки свој замишљени свијет који стварају својом маштом.

Једном приликом ја сам отишла на једно своје замишљено путовање, на напуштено острво са својом замишљеном браћом и њиховим пријатељем. На томе острву није било људи, али је било много чудних створења као што су змајеви. Најприје смо изградили кућу на дрвету и нашли нешто за јело и пиће. Наш циљ, на том острву, био је да пронађемо изгубљени камен и да га вратимо тамо одакле је узет. Легенда каже да га је немилосрдни змај украо са статуе леденог змаја са Црвено-плаве планине како би преузео сву његову моћ. Наша мисија била би много лакша да смо знали гдје је змајево гнијездо, али смо зато добијали одређене трагове. Први траг била је змајева крљушт. Када смо је пронашли, мислили смо да је то мјесто гдје он често долази, па је ту одбацио своју кожу. Чекали смо два дана, али узалуд. Ништа се није десило. Након тога смо наставили да идемо право у зачарану шуму. Чудна аура из те шуме могла се осјетити иако нијесмо били ни близу ње – то нас је плашило. Када смо ушли у шуму, на самом улазу, сачекао нас је један дух. Он нам је дао сљедећи траг. Дао нам је десну половину исцијепане мапе и рекао да морамо да пронађемо други дио – на њему се налазило змајево гнијездо. Тада смо већ били корак ближе. Знали смо да, ако је шума на десној страни мапе, то би значило да је гнијездо лијево од шуме. Кренули смо кроз шуму како бисмо стигли на непознату страну острва. На путу до излаза из шуме напао нас је гоблин из мочваре и покушао да узме наше залихе хране. Неколико секунди касније пред нама се појавио бијело-црни пантер са мачем у чељустима. Спустио га је испред нас и отишао. На мачу је била порука која је говорила да мач може да носи само онај који је истински насљедник Оскара Мелона – посљедњег господара Неона – леденог змаја. Најприје смо мислили да је најбезбједније да га користи мој најстарији брат, али мач није показивао никакве знаке моћи коју посједује. То нас није много

бринуло, најприје је требало убити гоблина. Окренусмо се да видимо гдје је, а њега није било – побјегао је. Нијесмо се трудили да га нађемо и наставили смо даље. Изашли смо из шуме без икаквих даљих напада и кренули ка једном језеру које нам је запало за око. Пут је био заморан, али смо до језера стигли без других потешкоћа. На томе језеру смо се срили са оним бијело-црним пантером из шуме, који нам је овога пута донио један дио мапе на којем се није налазило змајево гнијездо. Да бисмо попунили мапу, фалио нам је само горњи лијеви угао. Тада смо знали да треба да идемо ка једном вулкану који је изгледао као прикладно мјесто за једног ватреног змаја. На путу нас је напало много чудних бића: хијене са роговима, тролови и гигантски мрави са бодљама по цијелом тијелу. Поред тих чудовишта наишли смо и на неке пријатељски настројене звјери као што су мале крзнене лоптице са великим буљавим очима и великим стопалима. Они су хтјели да се играју, али смо морали да одбијемо њихов позив. Журили смо да стигнемо до змајевог гнијезда и спасимо ово острво од изумирања свих тих чудних створења. Од како је зло преузело њихов „камен живота“ скоро цијело острво је изумрло. Када смо стигли до вулкана, требали смо да се попнемо уз њега. Мој брат је мислио да би мач био користан да створи степенице којима бисмо се попели. Ударио је мачем по земљи и ништа се није десило. Пробао је још неколико пута, безуспјешно је ударао по земљи, тада су остала браћа предложила да сви пробају мач. Када су сви пробали, изузев мене, одустали су од степеница и кренули да се пењу. Изнервирана због тога што ме нијесу пустили да пробам да користим мач, узела сам га из братове торбе и ударила по земљи. Све је почело да дрхти. Одједном се појавише степенице које су водиле директно до самог врха вулкана. Почесмо да се пењемо. Браћа су била изненађена, али и даље нијесу вјеровали, вјероватно ни ја, Оскарева насљедница, мислили су да је то само случајност. Нијесам дозволила браћи да користе мач, све вријеме ми је био у руци. Када смо се попели на врх вулкана, пред нама се појавио змај. Био је бијесан. Рекао је да ће нам дати камен ако погодимо његово име. Док смо ми размишљали, наш пријатељ се сјетио да је немогуће да нам да камен који се налази у његовој утроби. Змај се насмија. Рекао

нам је да никада не треба да вјерујемо у легенде. Змај није прогутао камен, већ се камен налазио на његовом челу. Изненада, мач је почео да свијетли. Тада дотрча Даицхи – наш бијело-црни пантер и донесе још један дио мапе. На њему се налазило змајево гнијездо и Црвено-плава планина. На мјесту вулкана малим словима писало је „Блејзова планина“. То је био тренутак када је змај био поражен. Истовремено рекосмо „Блејз“. Змај се умири, поклони се преда мном и допусти ми да узмем камен. Требала нам је још само једна услуга. Да нас одведе до Црвено-плаве планине. Он се спусти на земљу, рашири своја крила и након што смо се попели, полетје. Када смо стигли до Неонове статуе, Блејз се поздрави са нама и стаде поред статуе. Чудили смо се зашто није отишао. По његовој позицији схватисмо да ће се и он претворити у статуу. Ми пожурисмо да ставимо камен на своје мјесто и када то урадисмо, цијело острво оживје. Све је опет било зелено и све је сијало. Није више било оне тмурне атмосфере. Змај је био већ скамењен. Након што загрлих браћу због тога што смо успјешно обавили нашу мисију, пробудих се.

Мистерија о томе шта се десило са Неоном и Оскаром и даље је остала неразјашњена.

Сташа Стојановић, VIII
ОШ „Максим Горки“
Подгорица

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Будим се. Још увијек у бунилу од протеклих догађаја. Не знам гдје сам ни с ким сам. Полако ми се бистри ум, гледам око себе и схватам да сам на камповању у некој недођији са друговима. Премотавам слике у својој глави покушавајући да схватим како смо уопште дошли до овога као да ми је један цијели дио пута избрисан. А све је почело овако...

Другари и ја смо направили план путовања. Одлучили смо да идемо на острво Сиритака, у близини Грчке. Мало, завучено острво за које многи и не знају, као рај на земљи. Макар је тако писало у проспекту. С обзиром на то да је на том острву предивна природа и има много брдашаца за планинарење. Договор је био да кампујемо.

Пут до острва је прошао фино, међутим кад смо стигли на острво, као да се све некако промијенило. Јесте било сунчано, лијепо вријеме, али атмосфера је одисала неком необичном енергијом – ваздухом су струјали несвакидашњи мириси. Сви смо били превише опуштени. Тачније толико опуштени да ко год је хтио, могао нам је узети све ствари, чак и нас са свим стварима.

Стигавши у хотел, тај први дан смо провели као у неком зачараном бунилу. Све смо радили махинално, као по команди. Други дан, када је требало да кренемо на планинарење и камповање, устао сам прије свих другара и сишао у ресторан да доручкујем.

Преко пута мене сједио је један старији чикица, са огромном брадом и турбаном на глави. Личио ми је на неког гуруа. Као да ми је прочитао мисли, климнуо ми је главом у знак позрдава. Узвратих му из поштовања, кад ево њега крај мене. Пришао ми је тихо и рекао: „Ви сте из оне групе финих младића што су јуче стигли?“

Потврдно му климнух, те он брзо настави: „Чујем да идете на камповање у брда, па да вам дам мали савјет. Ставите неке мараме преко носа, не удишите овај ваздух док не дођете до врха брда. Свуда се налазе опијајуће биљке. Испуштају мирисе

који омамљују човјека и онда се свашта деси, а људи се ничега не сјећају док не прође дејство. И пазите се кроз шуму, свега има.“

Таман хтједох да му се захвалим кад моји другари улетјеше у просторију и док сам се окренуо, старац је нестао. Испричах друговима шта ми је тај старац рекао и одлучили смо да га послушамо. Опремили смо се и пошли на планинску авантуру. Пробијали смо се кроз густо шибље, избијали на дивна мјеста и последње чега се јасно сјећам је да смо сјели на ливаду да се одморимо. Од тог дијела ми је све некако збркано у глави. Пошто сам причао наглас, док сам се присјећао, моји другари су се пробудили. Слушали су ме и почели и они да причају чега се сјећају. Тако смо скоро успјели склопити цијелу авантуру.

На ливади смо задријемали док нас из дремке није тргнуо лавез пса. Не знајући шта се дешава, сви смо уплашено поскакали. Пас је јурио малог мајмуна који је успио да се узвере на дрво и тако му умакне. Не желећи да узнемиравамо животиње, тихо смо се повукли у шуму и наставили даље.

Пењући се уз брдо у једном моменту чули смо неко шушкање у Ивановој торби. Сви смо се окупили да видимо шта је то. Из руксакa је искочио мајмун. Оно мајмунче које је пас јурио. Како се ту створио нико није знао, али пошто је био умиљат, одлучили смо да му дозволимо да остане, што се касније испоставило као велика грешка.

Стигавши до врха били смо одушевљени призором испред нас. Сунце се преливало преко дрвећа истичући савршен склад прољећних боја, док су се небом претапале разне шаре дугиних боја. А у даљини се видео водопад који је блистао окупан сунчевим зрацима. Сада ми је било јасно шта је онај чикица мислио када је рекао да ћемо моћи фино да дишемо. Очарани призором нисмо ни осјетили да се ваздухом шири исти онај опијајући мирис као када смо дошли. Све даље радње смо радили махинално, да немамо појма ни како смо поставили шатор ни шта смо јели и пили. Сада када нам се све разбистрило у глави схватамо да нам недостаје доста тога. Од новца до неке одјеће и хране. Јован се управо сјетио да је у неком моменту видео мајмуна како све то скупља и односи неком брадатом старцу. Схва-

тивши да смо насамарени од стране тог старца брзо скуписмо све и одосмо у хотел, одлучни да кренемо кући колико сјутра.

Чекајући такси-кочију да дође по нас, појавио се старац са џаком пуним наших ствари. Остали смо без ријечи. Старац нам је са осмјехом рекао: „Још сте ви млади и ићи ћете на разна путовања, али никоме не вјерујте, па чак ни умиљатим мајмунима и крхким старцима. Ово острво служи за учење животних лекција и честитам – ви сте управо научили једну. Сљедеће године се вратите за још једну. Збогом сада.“ Не знајући шта да кажемо, само смо зурили у правцу старог чикице док се кочија удаљавала тругајући се по избразданом путу.

Нешто ме дрмуса. Будим се. У том тренутку не знам гдје сам. Још увијек путујем кочијом, док не постанем свјестан свог окружења. Видим да сам у кревету и чујем маму како ми довикује да је вријеме да се спреим за пут и камповање са другари-ма.

Никола Бубоња, IX
ОШ „Вељко Дробњаковић“
Рисан

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Пробудио се у 7:10, искључио аларм и тетурајући кренуо до купатила.

Задржао се довољно дуго у њему да размисли о томе колико мрзи понедељак и вријеме проведено на послу, али је ипак морао да пожури како не би закаснио.

Њу је пробудила вода из славине и, док је спремала доручак, имала је довољно времена да размисли о томе колико, као по неком аутоматизму, сваки дан прави храну за њега, али ипак морала је да пожури како не би остао гладан.

Док је стајао у саобраћајној гужви, размишљао је да купи карте за Париз, Рим или Лондон, али се убрзо вратио у реалност и наставио свој пут до посла.

Размишљала је о новој хаљини коју је видјела на излогу једне од најскупљих продавница у том дијелу града, али је ипак отишла да пробуди дјецу за школу и наставила да обавља уобичајене кућне послове.

Када се Он вратио са посла, Она га је весело дочекала. Атина, млађа кћерка погледала је у старију сестру и осјетила да размишљају о истом...

Гледајући ову слику, размишљам колико људи путују, имагинарно или истински, путују у својим сновима, у својим сјећањима, у својим надањима. У једном тренутку могу бити на најљепшем мјесту на свијету, док у другом осјећају понекад и другу страну свијета, ону лошију.

Често себе ухватим како путујем кроз свемир, сањарим тражећи смисао живота, посматрајући људе другачије од нас.

Понекад ми се чини на тренутак да сам стигла из својих лутања, да сам пронашла своју плаву звијезду. И није ми тешко да се уклопим. Схватам – сви путујемо увијек и стално кроз вријеме, а плаве звијезде се готово увијек налазе одмах ту, у близини нас, у мајчином срцу, или у пруженој руци пријатеља.

Јована Церовић, IX

ОШ „Друга основна школа“

Будва

МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ

Када кажемо „замишљено путовање“ већини ће на памет прво пасти неки раскошан град, или пустиња, а у пустињи оаза, или можда неко лепо село на крају шуме, а у њему све нека магична створења живе и слична таква чудеса све докле сеже људски ум, све до границе памети. Али кад сам први пут чула те речи нисам се сетила ни распуста, ничега сличног, по мом мишљењу ни приближно сличног. Прва мисао која је до мене допрла била је путовање кроз време. Не би то било путовање у будућност, јер будућност ћу временом видети, а она коју ми није суђено да икада видим – та ми ни не треба. Ишла бих ја у прошлост; али не било какву прошлост, не ону давну кад су планетом владали диносауруси, они би ме одмах прегазили, не ни ону са чудним људима са перикама и шминком о којима учимо из историје. Ишла бих ја у блиску прошлост, ону кад сам била тек први разред, са тадашњом собом имам нека недовршена посла, неке несређене рачуне...

Када путујеш, требаш се прво спаковати, али ето, ја не бих ништа понела, јер за сад немам ништа посебно да тиме одушевим малу себе, више него мојом појавом. Ајде да сам измислила летећи аутомобил, да сам објавила неку књигу, па да имам чиме да се хвалим, али овако - ништа. Не бих се ни много припремала, јер ја њу познајем боље него ико, и знам тачно каква би њена реакција била када би ме први пут видеала. Знам да не би она никада ни у сну очекивала оно што имам у плану да јој кажем, знам да никада није могла ни да замисли колико је огроман број грешака које се могу направити за само шест наизглед дугих а мени као секунд кратких година.

Знам ја добро кад год бих дошла, поред ње би била једна од оних њених „другарица“. Јао, какве јој све приче могу испричати о сваком тренутку када ме нека од тих госпођица слагала, нешто од мене сакрила, а ја сам знала и прећутала. Ах, не слути она, не слуша старије, људи се мењају, ретко ћеш наћи да не гледа увек у себе. Знам исто тако добро, у ком год тренутку да дођем, она ће држати неки свешчурак у руци, нешто ће читуцка-

ти, нешто учити. Гледала бих је тад, са великим гађењем и смејала бих се можда, тешки су јој били сви задаци, мучи се јадна са писаним словима, а ласкала бих себи тада, ово што ја учим сада за њу је наука. Да пређем на ствар, знам ја боље него ико сваку њену муку, сваку њену ситну тајну, разумем њену дивљу а силом утишану ћуд, знам крхка је као танко стакло, нежна као какво перо, али не могу помоћи себи, на њу бих се поштено извикала. Извикала бих се за сваки тренутак кад је био сунчан дан, кад се чуо гласни кикот деце из комшилука, а она је седела у соби, и размишљала је колико је два плус пет, и још кад се од тога одузме четири. Изгрдила бих је за сваки тренутак када сам хтела да научим како се игра фудбал, одбојка, како да возим ролере, а она стидљива, смејаће јој се сви, па кад би само знала, да они од које их је било стид сада ни њено име не знају. Дала бих јој и лекцију о сваком тренутку када је била неодлучна, па на крају одлуку није ни донела. Пустила бих можда пред њом и коју сузу, јер у мени лежи, иста као њена, клетва слабости. Пустила бих коју сузу, због сваке лажи коју ми је рекла, због сваког „биће боље за пар сати, дана, месеци, година...” Ипак, то променило не би ништа, пропуштала би она и даље, сунчан дан за даном, прилику за приликом. Знам није она глупа, а сећам се добро, веома је пажљива, можда не би ни поверовала, да сам то пред њом стварно ја.

Још бих хтела да кажем, ако неким чудом ово пронађе будућа ја, само пар битних речи: „Хеј, не буди кукавица, зграби своју судбину, једном, можда ствари буду боље”.

Наталија Мићић, VIII

ОШ „Стефан Митров Љубиша“

Будва

Цртеж: **Исидора Нововић**, 14 година

САДРЖАЈ

Радмила Кнежевић - ДРАГА ДЕЦО	4
Теодора Илић - ЈУНАК ПОД КИШОБРАНОМ	6
Марија Рмандић - МОЈ ЈУНАК	7
Софија Станишић - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	8
Алекса Дамјановић - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	9
Петар Срзентић - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	11
Андрија Чејовић - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	12
Јулија Кадина - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	14
Мија Радовић - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	18
Теа Личина - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПЈЕСМЕ	19
Тамара Мухар - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПЈЕСМЕ	20
Ена Доловић - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПЈЕСМЕ	21
Анђела Тодоров - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	22
Данијел Пешић - МАЛИ КАПЕТАН	24
Тамара Богдановић - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	25
Талија Јовановић - ГЛАВНИ ЈУНАК МОЈЕ ПРИЧЕ	26
Никола Бајчета и Лука Милић - КАРАТЕ СУКОБ	30
Наталија Мићић - СЛУЧАЈ ЗАБОРАВЉЕНОГ ДЕТЕКТИВА ..	33
Јулија Кадина - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	42
Анастасија Клисић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	43
Ања Милић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	45
Страхиња Дамљановић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ ..	48
Андреа Главановић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	50
Анастасија Срзентић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ ..	52
Милош Ђукановић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	54
Урош Тирнанић - ПУТОВАЊЕ КРОЗ ВРЕМЕ	56
Александра Калезић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ ..	59
Хамза Бралић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	61
Анђелика Ивановић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ ...	64
Саша Стојановић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	68
Никола Бубоња - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	71
Јована Церовић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ.....	74
Наталија Мићић - МОЈЕ ЗАМИШЉЕНО ПУТОВАЊЕ	75

Цртеж: **Теодора Чолан**

CIP - Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-736-25-5
COBISS.CG-ID 40413200

ЈУ НАРОДНА
БИБЛИОТЕКА
БУДВЕ

DRAMSKI STUDIO

BUDVA

ISBN 978-9940-736-25-5

9 789940 736255 >